

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2003. március 30.
(vasárnap)**

Cseri Kálmán

4. KINEK TELIK ELENGEDNI?

Alapige:Mt 18,32-33

Akkor magához hívta őt ura és így szólt: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörgtél nekem. Nem kellett volna neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad?

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, magasztalunk téged azért, mert rólad szól ez a példázat. Áldunk, mert gazdag vagy a kegyelemben és bővölködsz a megbocsátásban. Köszönjük, hogy egyáltalán

van még szavad hozzánk, akik oly sokszor elengedtük fülünk mellett a te igaz beszédedet.

Bocsásd meg, ha volt olyan, hogy inkább megsértődtünk, minthogy engedelmeskedtünk volna neked. Bocsásd meg, hogy olyan nehezűnkre esik felismerni és beismerni bűneinket, és komolyan venni azt, hogy elég nekünk is a te kegyelmed.

Köszönjük, Atyánk, hogy az a puszta tény, hogy itt lehetünk most, a te irántunk való szeretetednek, irgalmadnak a bizonyossága. Köszönjük, hogy még tart a kegyelmi idő. Köszönjük, hogy miközben a világban háború dúl, a hazugság uralkodik, aközben kegyelmesen magadhoz emelsz minket, és hallhatjuk a te igaz beszédedet. Köszönjük, hogy beszédednek ma is teremtő hatalma van.

Alázatosan kérünk, hogy teremts újjá minket egészen. Nem jobbak és vallásosabbak akarunk lenni, hanem arra vágyunk, hogy kiábrázolódjanak rajtunk a te tulajdonságaid, megváltó Urunk, Jézus Krisztus.

Segíts így hallgatni az ígét, és Szentlelkeddel végezd bennünk az újjáteremtés munkáját. Oly nagy szükségünk van rád. Annyi minden nélkül szűkölködünk.

Oly sok kudarc és csőd kíséri az életünket. Oly sokszor mi is csak nagyképűsködünk, mondjuk a szöveget, és nincs mögötte megszentelt életünk hitele. Oly sok erőtlenség gyötör bennünket, s bocsásd meg, ha már nem is szenvedünk miatta. Megszoktuk a bűneinkkel való együttlakást. Bocsásd meg, ha nem fáj nekünk megromlott természetünk.

Ajándékozz meg minket ma őszinte bűnbánattal, igaz bűnlátással és azzal a rendíthetetlen hittel, hogy ha megvalljuk bűneinket, te hű és igaz vagy, és tökéletes bocsánatot adsz nekünk Jézus Krisztus áldozatáért. Köszönjük, hogy a megterített asztal is az Ő halálát hirdeti most nekünk.

Adj nekünk figyelmes szívet, és engedd, hogy az ígének ne csak hallgatói, hanem megtartói lehessünk.

Ámen.

Igehirdetés

Bőjti úrvacsorára készülünk, és közben a Bibliának a házasságról és a családról szóló tanításait tanulmányozzuk. Mi sem lehet időszerűbb ma, mint arról szólni, milyen fontos éltetője a házasságnak és mellette minden egyéb emberi kapcsolatnak is az, ha a házaspár folyamatosan képes felismerni és beismerni hibáikat, bűneiket. Tudnak őszintén bocsánatot kérni egymástól, s úgy, ahogy itt Jézus szavaival olvastuk: tudnak szívből megbocsátani egymásnak. Közben pedig tudatosan törekednek arra, hogy a reájuk jellemző hibáktól és bűnöktől meg is szabaduljanak, és azok lehetőleg ne ismétlődjenek.

Ez a fontos tehát, hogy ki-ki a saját hibáit, bűneit lássa és lássa be. Legyen kész a folyamatos bűnbánatra, tudjon bocsánatot kérni, és tudjon szívből megbocsátani. A házasságban egymást is segíteni kell ebben a változásban.

A lelkipásztori tapasztalat mutatja, hogy mérhetetlen sok nyomorúság származik abból, ha ez hiányzik az emberekből. Mutatja azt is, hogy Jézus Krisztussal igazi kapcsolatban élő, élő hitű keresztyéneknek sokkal könnyebb bocsánatot kérni, és bocsánatot adni.

Mi lehet ennek az oka, és egyáltalán mit tanít erről nekünk Isten igéje?

Ha van ellensége a harmonikus, boldog házasságnak, akkor az a harag, haragtartás, sértettség, keserűség. Hiszen minden bűn, amit Isten és egymás ellen elkövetünk, elválaszt minket Istentől és egymástól. Sokszor észre sem vesszük, hogy mennyire elszigetelődünk bűneink miatt, sőt milyen könnyen szembe kerülünk egymással emiatt. Sokszor apróságokkal kezdődik.

Fáradtan mond valami olyat az ember, ami a másiknak bántó. Ha nem tisztázzák azonnal, vagy minél előbb, akkor nő a keserűség, mint a hólabda. Lehet, hogy a másik éppen olyan állapotban volt, hogy túlságosan érzékeny, igazán nem kellett volna a szívére venni. Sokszor meg az az oka, hogy évek, évtizedek után sem ismerik egymást igazán a házastársak. Még mindig nem tanulták meg, vagy nem jegyezték meg, hogy mi szerez örömet a másiknak, és mi okoz fájdalmat neki. Néha pedig nagyon is durvák, komiszak, önzők, szeretetlenek vagyunk még azokhoz is, akiket pedig állítólag a legjobban szeretünk ezen a világon. Olyan könnyen megalázza egyik társ a másikat. Kibeszéli titkait, megszégyeníti mások előtt. Sokszor meg egyszerűen közömbösek vagyunk egymással szemben.

Sok bajnak a forrása az is, amikor felborul az Istentől rendelt rend a családban, a gyermek kerül az első helyre, a házastárs meg ki tudja hányadikra. Vagy a pénz kerül első helyre, vagy a munka. Ráadásul szép ideológiával: tiérettetek teszem, - csak közben amiatt megy tönkre házasság és család. Fajulhat ez egészen odáig, hogy ténylegesen is megcsalja egyik ember a másikat.

Mi ennek a következménye? Az, hogy fáj minden ilyen sérelem. Azután feszültség támad, egyre magányosabbnak érzi magát az ember a házasságban. Becsapottnak, elhagyottnak, kiszolgáltatottnak, hiszen abban csalódott, aki egyszer megígérte neki, hogy holtodig hűséges gondviselő vagy segítőtársad leszek. Mindenképpen úgy érzi az ember, hogy elvesztett tőle valamit, vagy nem kapott meg valamit, ami neki járna. Mindenképpen tartozik a másik, adósa lett, és az adósságot mi kíméletlenül be szoktuk hajtani.

Azzal kezdődik, hogy büntetjük adósainkat. Nem szólok hozzá, vagy nem teszem meg azt, amiről tudom, hogy örülne neki. A büntetés minden formája Bibliaellenes. Az is, amikor a nemi közösséget tagadja meg valaki házastársától.

És hova vezet ez? Mindenképpen repedés keletkezett a házasság épületén, és ezek a repedések egyre nőni szoktak, aztán egyre nagyobb kárt okoznak maguk körül a többiekben is. Ezért szükséges - mint ahogy egy házat folyamatosan tatarozni, karbantartani, felújítani kell -, minden házasságot is folyamatosan tatarozni, karbantartani, felújítani. Ellenkező esetben hamarosan úgy járunk, hogy a padlásról néz be az ég, és a szél egy darab födéllel már ki tudja hol szalad.

Az a nagy baj, hogy sokan úgy tesznek, mintha nem lenne baj. Vagy ténylegesen nem is érzékelik, mégpedig a maguk által okozott bajokat nem érzékelik, mert bűnvakok, nincs látásuk

arra, hogy mivel ártottak, vagy úgy gondolják, kényelmesebb, ha nem beszélnek róla. Aztán megmerevednek a frontok, és észre sem veszik, hogy frontok keletkeztek ott, ahol békességnek és szeretetnek kellene uralkodni. Vagy hidegháborús légkör telepedik a családra és teszi tönkre a gyerekeket is (sok szomorú példát tudnék erre mondani), vagy nagyon is melegháború van, és lőnek állandóan egymásra apróságok miatt is.

Mit tanácsol a Szentírás ebben az esetben? Azt, hogy tanuljuk meg elengedni az adósságokat. Nem kell mindent feljegyezni. Nem kell minden tartozást számon tartani és végrehajtani. Van egy ilyen lehetőség is, hogy elengedjük az adósságot. Vagyis meg kell tanulnia kinek-kinek a saját hibáit és bűneit néven nevezni. Nem védőbeszédet tartani, és nem szakadatlanul egymást vádolni. Nem mesét mondani, hogy mi miatt jutott ő oda, hanem leleplezni.

Amikor valaki leleplezi, néven nevezi bűnét, akkor elvált tőle. Akkor mintegy benyúlt a kabát alá és kitette az asztalra. Ebben vétkeztem. Ettől a pillanattól kezdve már nem tartozik össze. Amíg rejtegeti a zakója alatt, meg a szíve mélyén, addig fojtogatja őt a bűn. Addig összetartozik vele, addig szolidaritást vállal a bűnével. Amikor megvallotta, azzal megtagadta. Ez az én ellenségem, és nem vállalom vele többé közösséget. Ezért van nagy jelentősége a bűnvallásnak a Biblia tanítása szerint. Bűntudatra sok ember eljut. Aztán gyötri, és megpróbálja elhallgattatni a lelkiismeretét. Rendkívül fejlett technikáink vannak ezen a téren. A bűnvalláshoz kell bátorság, és megoldást csak ez ad.

Ez tehát a Biblia tanítása: meg kell tanulnunk elengedni egymás adósságát, és ahogy itt Jézus mondta, szívetekből megbocsátani egymásnak. Mert a megbocsátott bűn nem választ el többé a másiktól. Ha eszünkbe jut is olykor, már nem szerez keserűséget a szívünkben. Nem él, nem érvényes. Elveszítette az erejét.

Igen ám, csak az a nagy baj, hogy igen nehezünkre esik ez az elengedés. Miért olyan nehéz elengednünk, megbocsátanunk? Mert szegények vagyunk. Nem telik elengedni. A szegény ember ragaszkodik minden fillérhez és igyekszik behajtani minden kölcsönt és minden tartozást. Mi szegények vagyunk lelkileg. Nem telik. Számon tartjuk évekre, évtizedekre visszamenőleg is a tartozásokat, és alig várjuk, hogy azt végrehajthassuk.

Mi segít ebben a nyomorúságban rajtunk? Az, hogy ha gazdagok leszünk. Hogy lehet gazdag valaki lelkileg? Úgy, ha Istentől minél több megbocsátást fogad el. Ide hogy juthat el? Úgy, hogy ha minél több bűnét viszi Isten elé, hogy az ellensége neki, megvallja és elhagyja. Átéli, hogy mennyire igaz, amit a Szentírás Istenről mond, hogy Ő gazdag a kegyelemben és bővölködik a

megbocsátásban. Aki sok bocsánatot kap, annak lesz könnyű sok bocsánatot adni.

Péter itt azt kérdezte: hányszor lehet vétkeznie ellenem az én atyámfiaimnak úgy, hogy megbocsássak neki? Még hétszer is? Péter itt nagy számot mondott, mert a korabeli írástudók háromszori megbocsátást tartottak illendőnek. Péter itt felemeli a normát több mint a duplájára. Még hétszer is? Azt mondja Jézus: nem, hetvenszer hétszer is. Ami azt jelenti: végtelen sokszor. Ahányszor csak szükség van rá annyiszor, ha telik. Ha meg nem telik, akkor először magunkba kellene nézni és odaborulni Isten elé, és tőle kérni minél több bocsánatot.

Jézus ebben a példázatban rendkívüli módon kiélezi ezt a kérdést, amikor azt mondja, hogy ennek a királynak ez az adósa tízezer talentummal volt adós. Ez leírhatatlanul nagy összeg. Heródes király évi jövedelme kilencszáz talentum volt. Tehát egy király tizenegy évi jövedelmét jelöli itt meg. Egy jó rabszolga ára azt mondják, 0,1 talentum volt. Tehát a tízezer talentumért százezer rabszolgát lehet vásárolni. Jézus szándékosan mond ilyen nagy összeget. Százezer rabszolga ára az akkori ember számára teljesen elképzelhetetlen, felfoghatatlan és megfoghatatlan volt.

Nem tud fizetni ez az ember. De nem is kell. Miért hívja akkor maga elé a király? Nem azért, hogy fizessen, hanem számot kezdett vetni az adósaival. Számba vette, hogyan állnak a pénzügyek. Jön ez az adós is, és kiderül: nem tud fizetni. Akkor meglebbent előtte a király egy ilyen megoldást, hogy eladják az egész családot rabszolgának, meg minden ingó és ingatlan vagyonát is. Egy töredékét ennek a nagy összegnek abból lehet törleszteni. Erre leborul előtte, és kegyelemért könyörög.

Jézus azt mondja: látjátok, ilyen az Isten. Aki kegyelmet kér, annak kegyelmet ad. És itt van ez a csodálatos súlyú mondat: minden tartozását elengedte. Minden további nélkül, minden feltétel nélkül.

Nem tudom, ha számba vennénk, hogy mi mindennel tartozunk Istennek, akkor eljutnánk-e oda, hogy körvonalazódik, hogy az is ilyen tízezer talentum körüli törleszthetetlen összeg. Hiszen mindnyájan tartozunk Istennek a tisztelettel, az imádattal, amit nem adunk meg folyamatosan, az Ő dicsőítésével, ami helyett magunk dicsekszünk. Tartoznánk neki, ha csak egyetlen parancsolatra gondolunk: minden vasárnap megszentelésével. Hány vasárnapot loptunk el Istentől, töltöttük és töltjük egészen mással, mint amire azt adta, mint ahogyan Ő az igéjében rendelkezett. Tartozunk neki a teljes jövedelmünkkel. Még a tizedet is kevesen adják meg. Tartozunk neki önmagunkkal, hiszen Jézus Krisztus megvásárolt minket testestől-lelkestől. Az

ige azt mondja: "Nem a magatokéi vagytok. Dicsőítsétek azért az Istent testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi." (1Kor 6,20)

Nem tudok fizetni. Kezdődik ez a folyamat a számvetéssel, folytatódik a kétségbeeséssel, hogy nem tudok fizetni, és beletorkollik a kegyelembe. Minden adósságomat elengedi.

Akkor mit csinál ez a szolga? Kimegy az utcára, ott szembe jön egy adósa, aki száz dénárral tartozik neki, és elkezdli fojtogatni. Az ember nem érti. Mindjárt itt kell kezdeni, fojtogatni, hogy add meg, amivel tartozol? A tízezer talentumnak a száz dénár egy milliomod része. Körülbelül ilyenek az arányok. Amivel én Istennek tartoztam és elengedte, és amivel nekem a párom, a szomszédom, a főnököm, a beosztottam, az ellenségem tartozik, mert azt mondta, azt csinálta, mert elvette, mert ő miatta... Ez az egy milliomod része legfeljebb annak, amit nekem Isten elengedett.

Tudatos ez bennünk? Elhisszük-e ezt egyáltalán? Jézus nem véletlenül mond a példázatban ilyen számokat. Nem véletlenül mondta egyáltalán ezeket a példázatokat, hogy világos legyen előttünk, miről van szó. Mit jelent és mennyire nem magától értetődő az, hogy Isten kegyelmes, és kész minden adósságunkat elengedni. Milyen égbekiáltó gazemberség ezek után, ha mi egymásnak nem vagyunk hajlandóak megbocsátani. Ha nem is akarunk megbocsátani. Vagy ha szeretnénk, de nem tudunk, az meg a hihetetlen lelki szegénységünkről bizonyítvány. Akkor meg azon kell segíteni, mert Ő azt akarja, hogy gazdagok legyünk, és teljék nekünk is megbocsátani egymásnak.

Továbbadni azt a bocsánatot, amit mi is úgy kapunk. Két kicsi szóban össze tudnám foglalni ennek a példázatnak a mondanivalóját. Ez a két szó így hangzik: vedd és add. Boruljunk le végre Isten előtt úgy, mint ez a szolga. Annak a tudatában, hogy reménytelen eset vagyok.

Nem tudom törleszteni, nem tudom megadni már neki - most maradjunk csak a vasárnapoknál - azokat a vasárnapokat, amiket évtizedek alatt beszennyeztem. Nincs megoldás. Reménytelen. Így viszont jön a halálos ítélet. De Ő minden adósságomat elengedte. És akkor most jövök és fojtogatom... Talán még a páromat is a szó átvitt, de néha még szoros értelmében is? Milyen ember vagyok? Tízezer talentumot elenged, és száz dénárért filléreskedem? Követelem, mégpedig most, azonnal, haladék nélkül. Még kegyetlen is vagyok.

Vedd és add! Aki abból él naponta, hogy Isten elé járulva néven nevezi a bűneit és újra és újra hálát ad, hogy erre is bocsánatot kaptam Jézus érdeméért, annak sokkal könnyebb lesz megbocsátani. Annak telik. Az lelkiekben gazdag lesz.

Azt szeretném kérni, hogy akik ma úrvacsoráznak, azok őszintén válaszoljanak az ezzel kapcsolatos kérdésekre. Mi fáj neked most e tekintetben? Ki bántott meg? Kinek a neve hallatán szorul össze azonnal a gyomrod, vagy ugrik ökölbe a kezed? Mi az, ami miatt keseregsz, hogy nem kapod meg tőle? Akár házastársától, akár másától. Mi az, amit annyira számon tartunk, hogy tartozik vele? Mi az, amit szakadatlanul egymás szemére vetünk, és ezzel is csak mérgezzük az otthoni légkört? Mi az, amit takargatunk, amit nem akarunk kitenni az asztalra, és néven nevezni: ez az én bűnöm, amitől most elválok, hanem bedugjuk a belső zsebbe, a szívünk mélyére, hogy tovább mérgezzék minket és elválasszon Istentől is meg egymástól is. Mi az, amit nem tudunk elengedni? Amit nem tudunk szívből megbocsátani?

Többször tapasztalom, hogy egy-egy régi, gyerekkori emlék hogyan kíséri végig egy ember életét, mint tartozás, amivel tartoznak neki. Ha a szülők elkövették azt a bűnt, hogy különbséget tettek gyerekeik között és volt egy bezzeg gyerek, meg egy másik, vagy a többi, hihetetlen károkat tudnak vele okozni. Öregségében is arra emlékezik, hogy amazzal mindig jobban szerették, úgy érzi, hogy tartoznak neki. Valahol ezt le kell perelni, ha előbb nem, az örökösödésnél. Azért van oly sok kegyetlenség olyankor.

Egyáltalán nem könnyű nekünk a nemzeti sérelmeinket, a nemzeti keserűséget és haragot sem így elengedni, szívből megbocsátani. És lehetne sorolni ezt hosszú, hosszú listában. De akármi az, Isten ma azt mondja nekünk: van egy ilyen lehetőség, ahogy az Isten elengedte nektek, úgy elengedhetitek egymásnak. Nemcsak a házasságban, de ott is. És akkor valami egészen új dolog kezdődne. Hadd mondjak erre most két történetet a szereplők engedelmségével. Két házasságnak a története. Nevezzük a házaspárokat most mindkét esetben Jánosnak és Juliskának.

Az első János és Juliska hosszú ideig békességben élt, azután egyre gyakrabban veszekedtek. A gyerekek már féltek az estétől, amikor mindenki hazajött, mert apróságokon is összezördültek. Különösen Juliska hangját lehetett hallani, mert ha valamit elkezdett, azt elmondta háromszor-négyszer, és emiatt már mindenki szenvedett. A férje egyre hallgatagabb lett. Semmi nem volt jó, amit a férje tett. Mindenben hibát talált, akár a gyerekek, akár a férje csinálta.

A férje ezt általában hosszú ideig hallgatagon tűrte, aztán amikor nem bírta tovább, rá egyáltalán nem jellemző módon ordított. A gyerekek ettől is szenvedtek. Az asszony azt mondta: így már templomba járni sem érdemes, ha ennyire nem változol meg. Ő maga többször otthon is maradt.

Így történt ez azon a vasárnapon is, amikor a férfi megint egyedül indult el a gyerekekkel. Már szombaton elhatározta, hogy a buszon jókedvű lesz, cseverészni fog velük, ne szenvedjenek szegények ennyit, de nem sikerült. Ráült a bánat, a keserűség, mint őszi tájra a köd.

Az az istentisztelet azonban mély nyomot hagyott benne. Érdekes volt számára, hogy amikor még csak közeledtek a templomhoz, nagy vágyakozás ébred a szívében. Ő itt most Istentől szeretne kapni valamit. Amikor felolvasták a Bibliából az igét, már az mélyen érintette. Az igehirdetés közben pedig, mintha egy listát tartottak volna elé, nyilvánvalóvá váltak számára a bűnei. Mindaz, amivel hozzájárult ahhoz, hogy elromolják a házasságuk meg az otthoni légkör. Elhatározta, hogy még ma ezekért bocsánatot kér a feleségétől.

Hazamentek, megebédeltek, és ebéd után János átölelte Juliska vállát és azt mondta: Szeretnék mondani valamit neked. Juliska csípőre tette a kezét s így válaszolt: halljuk, mi kifogása van ellenünk a ház urának? Mire János csendesen azt mondta: nem ellenetek, hanem magam ellen. De nem lehetne leülnünk egy kicsit? Leültek - ilyen már régen volt. S akkor minden kertelés nélkül a férfi elkezdte mondani, hogy ma délelőtt meglátta, milyen türelmetlen itthon, ezzel milyen sok kárt okoz. Mennyire szeretetlen, és így tovább, sorolta minden szépítés nélkül a bűneit. Mire a felesége: végre, látod, hogy mindennek te vagy az oka, ami itthon baj. Kíváncsi vagyok, hogyan sikerül majd megváltoznod, de lehet, hogy ezt az egészet csak számításból tetted. - Azzal belemélyedt a műsorúságba és azt tanulmányozta.

A gyerekek csak annyit láttak, hogy amikor az apjuk késő este feljött a műhelyből, a szeme nagyon piros volt, és egész este nem szólt megint egy szót sem.

Egy másik János és Juliska szintén ide jutott. Ők nem ordítottak, ők finom kultúremberek voltak, és kultúremberek módjára magukban fortyogott a keserűség, és kialakult a családban az, hogy mindenki éli a maga életét egyedül, egymástól függetlenül. Így kevesebb az összeütközés. Ők ritkán jártak templomba. Főleg korábban fordultak elő ott néha, az utóbbi időben nem. Most azonban egy ismerős baráti házaspár hívta őket egy evangélizációs hétre. Már az elnevezéstől is megijedtek: egy hétig, munkanapokon, minden este ők templomban üljenek? Ez elképzelhetetlen.

Illendőségből elmentek az első este, aztán utólag mondták el, hogy nem tudják miért, de minden este szépen ott ültek egymás mellett. A hét elején már jelezték, hogy a hét végén úrvacsora lesz, - azt elhatározták, hogy nem úrvacsoráznak. Ki tudja, mikor vettek utoljára úrvacsorát. Meg nincs arra idejük, hogy még egy órával később menjenek haza.

Aztán szombat este történt, hogy ez a János is átölelte Juliskájának a vállát, és azt mondta: szeretnék mondani neked valamit. Gyere - mondta. Ők is régen ültek már egymással szemben. Akkor a férfi elkezdte mondani: ezen a héten rájöttem, hogy tulajdonképpen hosszú ideje már egyáltalán nem érdekelsz engem. Teljesen magadra hagytalak a gyerekekkel. Sokszor gondoltam arra, hogy jobb lett volna, ha nem te vagy a feleségem. Még azzal a gondolattal is eljátszottam, ki lett volna náladnál jobb. Most tudom, hogy ez ugyanolyan paráznaság, házasságtörés volt, mintha lefeküdtem volna valakivel, bár eddig nem jutottam el. Szeretnék bocsánatot kérni, és újat kezdeni. Tulajdonképpen én még mindig nagyon szeretlek.

Az asszony szeme megtelt könnyel és ezt mondta: én meg úgy látom most így a hét végén, hogy miattam jutottál olyan állapotba, amiben vagy. Mert sosem érdekelt őszintén a munkád. Sokszor megszegényítettelek a gyerekek előtt is. Néha még így is kedves és figyelmes voltál hozzám. Úgy emlékszem, soha semmi kedves gesztust vagy szót nem adtam neked. Ha beszélgetni akartál, nem értem rá. Ha szeretted volna, hogy együtt legyünk az ágyban, mindig fáradt voltam. Szeretnék én is bocsánatot kérni. Próbáljunk meg együtt újat kezdeni.

Másnap mind a ketten úrvacsoráztak. A lelkész csak jóval később tudta meg, hogy miért volt könnyes az arcuk. Hogy ezek az örömek és hálának a könnyei voltak. Az úrvacsora után az ebédnél hosszú idő elteltével ismét imádkozott apuka, és vidám beszélgetés folyt az asztal körül.

Fel is tűnt a gyerekeknek és megkérdezték: mi történt veletek? Olyan mások vagytok. Mire az apjuk csak ennyit mondott: Isten megbocsátotta bűneinket, és mi is megbocsátottunk egymásnak. És újra beleszerettem anyátokba. - Előbb is megtehetnétek volna - summázták a kamaszok.

Ez így működik a gyakorlatban. Amíg valaki a saját bűneiről nem tud beszélni, addig nem lehet segíteni rajta. Addig még a másik is csak nehezen, vagy egyáltalán nem tud segíteni a házasságon. Mert amit ketten rontottunk el - és mindent ketten rontunk el, ha az arányok

változnak is, azt csak ketten tudjuk helyrehozni.

Sőt, láttuk néhány héttel ezelőtt, hogy ketten is kevesen vagyunk. Kell hozzá egy hatalmas harmadik, az a Jézus Krisztus, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Vele azonban mindent helyre lehet hozni, akármit romboltunk is magunk körül. Mert Ővele nemcsak újra kezdeni lehet, hanem újat lehet kezdeni, és erről nem szabad lemondanunk. Ez viszont azzal kezdődik, hogy nevén nevezem a saját bűneimet, és nem a másikat sorolom, és nem arra várok csípőre tett kézzel, hogy ő majd hogyan változik meg. És azzal folytatódik, hogy kijön a számon az: bocsánatot kérek, és azzal fejeződik be, amit Jézus itt így mondott, hogy "szívetekből megbocsátotok egymásnak."

Vagyis, csak az a megoldása mindennek, ha megtanulunk elengedni. Elengedni minden tartozást. Erre viszont csak az képes, aki átéli egyszer a szíve mélyéig, mi is történt akkor, amikor valaki minden adósságunkat megfizette. Valaki, aki semmivel nem tartozott az Atyának. Az egyetlen, aki semmilyen bűnt nem követett el ezen a földön. Ő odaállt az adósok helyére, a mi helyünkre, és kifizette minden tartozásunkat. Péter apostol így írja: nem arannyal vagy ezüsstel, hanem az Ő drága vérével. (1Pét 1,19)

Aki egyszer hittel átéli, mit jelent azt, amit Pál apostol a Kolosséi gyülekezetnek ír boldogan, hogy az ellenünk szóló adóslevelet Jézus odaszegezte a keresztre, eltörölvén ezzel minden bűnünket. Aki ezt átéli, mit kaptam én az irgalmas Istentől, az fog tudni elengedni és szívéből megbocsátani. Ezen a két szón gondolkozzunk: vedd és add. Aki nem tud elengedni, az nem fogadta még el hittel a kegyelmet. Az nem tudja elmondani, mire kapott kegyelmet.

Boldog ember az, aki Dáviddal együtt vallja: "boldog, akinek bűne megbocsátott és vétke elfedeztetett. Boldog ember, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít."

Imádkozzunk!

Istenünk, nem gondoltuk, hogy ilyen nagy a kegyelem. Fogalmunk sincs nekünk arról, hogy mibe kerülhetett neked ez az elengedés. Dicsőítünk azért, mert bővölködsz a megbocsátásban és gazdag vagy a kegyelemben.

Bocsásd meg, ha koldusszegények vagyunk. Bocsásd meg kicsinyes számontartásunkat, számonkéréseinket. Bocsásd meg, hogy a régieket is újra és újra nagy élvezettel felemlgetjük, és bocsásd meg, ha bűnvakok vagyunk és a magunkét nem látjuk.

Nyisd meg a szemünket. Kérünk, nyisd meg a szívünket is, hogy tudjunk ugyanolyan irgalmasak lenni egymáshoz, amilyen irgalmas te vagy hozzánk. Segíts ezt elkezdni már ma. Kérünk, segíts újat kezdeni a házasságunkban, a családban, az egyedüllétünkben, szomszédokkal és munkatársakkal, és legfőképpen a haragosainkkal.

Dicsőítsd meg magadat az életünkben. Segíts erről most őszintén beszélni veled.

Ámen